

המסע של ליה

נכתב על ידי: ליה וד"ר טל קרויטורו

המסע של ליה

נכתב על ידי: ליה וד"ר טל קרויטורו

עיצוב גרפי: תות בלומנטל

realitybasedpublishing.co.il / realitybasedpublishing.com

המסע של ליה

נכתב על ידי: ליה וד"ר טל קרויטורו

ד"ר טל קרויטורו © 2026

כל הזכויות שמורות

אין לשכפל או להעביר כל חלק מפרסום זה בכל צורה או בכל אמצעי
מכני או אלקטרוני, לרבות צילום והקלטה,
או בכל מערכת אחסון ואחזור מידע,
ללא אישור בכתב מהמחברת או המוציא לאור
(למעט על ידי מבקר, אשר רשאי לצטט קטעים קצרים
ו/או להציג קטעי וידאו קצרים בביקורת).

עיצוב עטיפה וגרפיקה מאת
תות בלומנטל בסיוע AI

שמי ליה, אני בת 24.
כרגע עצוב לי שהימים שלי בהם
חייתי כבחור נגמרו, ועכשיו עלי
להתמודד עם המציאות, שאני
לסבית גברית וכולם יסתכלו
עלי מוזר.

ילדות

גדלתי בארה"ב בעיר מאד פרוגרסיבית.
כבר בתור ילדה ראיתי אנשים שהמין שלהם
בלבל אותי, בעיקר גברים שהתלבשו בתור נשים.
נחשפתי בגיל צעיר לרעיון של "שינוי מין", אבל
אז לא חשבתי שזה רלוונטי אלי בשום צורה.

בילדות חייתי לגמרי בתוך הראש שלי.
התקשיתי לתקשר את הרגשות שלי, למרות
שהיו מאד אינטנסיביים. כשהייתי עצובה,
הרגשתי חולה פיזית. כשהייתי שמחה, הייתי
בכז עוררות עד שלא נרדמתי בלילה.

כילדה הייתי תולשת
לעצמי את הריסים כל הזמן,
אז אובחנתי עם סוג של
OCD (טריכוטילומניה)
למרות שלא היו לי
סימפטומים נוספים.

גיל 8

בגיל 8 נתקלתי לראשונה בספר השיאים של גינס, וקראתי על האנשים הכי גבוהים בעולם. זה ריתק אותי. קראתי על הקשר בין גובה לא רגיל לבין גידול מוחי נדיר שגרם למצב בשם אקרמגליה. צפיתי בסרטים דוקומנטרים בנושא. (לא סתם צפיתי, אלא צפיתי שוב ושוב ושוב) באותם סרטים דוקומנטרים על הנושא עד שממש שיננתי את התוכן. קראתי כל דבר על הנושא באינטרנט, כולל כתבי עת רפואיים. מהרגע הזה הנטיה שלי להתקבע על נושאים קיבלה תאוצה ורק חיפשתי לאגור יותר ויותר ידע על כל נושא שהתקבעתי עליו.

האנשים הכי גבוהים בעולם לא היו הנושא היחיד שהייתי אובססיבית לגביו. אחריו נעשיתי אובססיבית בנוגע לספרי הורות ופסיכולוגית ילדים. נעשיתי אובססיבית לנושאים שנחשפתי אליהם בהקשר הזה, כמו הפרעות קשב וריכוז, אוטיזם, דיסלקציה, או סי די.

אחרי כן הייתי אובססיבית לגנטיקה.

לא הייתי ילדה גברית במיוחד או נשית במיוחד. לא שיחקתי לא במשאיות ולא בבובות. הייתי עסוקה בלאסוף צעצועי חתולים, כי הייתי אובססיבית לגביהם, וגם ספרים בנושאי רפואה כמו בנושא גידולים מוחיים נדירים. הנושאים הלא שגרתיים שעניינו אותי גרמו לי להיות מנותקת יותר מבני גילי ומחוברת יותר למבוגרים כמו מורים. מצד אחד אני לא הבנתי את בני גילי, ומצד שני הם ממש לא התעניינו בנושאים שעניינו אותי. למרות שהייתי ילדה מוזרה מאד, עדין הייתי פופולרית בקרב שאר הילדים.

גיל 12

בגיל 12 קיבלתי אייפד מתנה. היום הוא היה נחשב
למיושן, אבל בשבילי אז, זה היה מהפכני - ותמך
בתכונה שציינתי שהיתה לי עוד קודם לכן
הייתי ממש (אבל ממש) אובססיבית למחקה.

האיפד שקיבלתי במתנה בגיל 12 שינה הכל.
פתאום היתה לי גישה מהירה לאינטרנט,
פתאום היתה לי פרטיות לחקור שאלות
שהטרידו אותי בלי להזדקק לעזרת ההורים.

באותה תקופה נעשיתי אובססיבית בנוגע להומוסקסואליות ותנועת זכויות האדם להומוסקסואלים. להורים שלי היו חברים הומוסקסואלים, אבל היה לי ברור מהתגובות של אמא שלי ללסביות גבריות שתכונות גבריות בקרב נשים זה משהו שגוי ומגונה.

הייתי פגיעה לתחושות
הרתיעה שלה, במיוחד כי
בדיוק באותו זמן התחלתי
להרגיש שאני מפתחת
רגשות מוזרים סביב נערות
מהכיתה. רגשות שלא ידעתי
איך להסביר.

במשפחה שלי לא דיברנו הרבה על רגשות מעבר לרמה
הבסיסית, ובהחלט לא דיברנו על "קראשים" (התאהבויות).

מעולם לא התעניינתי יותר מדי בצפייה בטלוויזיה או בסרטים. לא יכולתי לשבת מולם ולצפות, כי לא הצלחתי להבין מה מתרחש בהם. ככל הנראה, לא הצלחתי לקלוט את הרמזים הלא מילוליים של הדמויות, ולא הצלחתי להבין את מה שהיה משתמע ולא מפורש. כך שבעוד בני גילי למדו על התאהבויות ממשפחתם או מסרטים, לי לא היה שום מושג מה קורה איתי.

מצד אחד ידעתי שאנשים הומוסקסואלים
קיימים, והייתי תומכת נלהבת שלהם. מצד
שני לא ידעתי שהרגשות שאני חווה היו
התאהבויות בבנות גילי.

באותה תקופה התחלתי גם לחשוב איך אחרים תופסים אותי, והרגשתי שאני רוצה שאחרים יתפסו אותי כבן. לא היו לי מילים לחוויה הזו, אז הלכתי לחפש אותה, כמו שחיפשתי כל דבר אחר, באינטרנט. כך קרה שב2012, לפני שזה היה עוד כל כך נפוץ, ידעתי כל מה שאפשר לדעת על טרנסג'נדרים.

כשיצאתי בפני אמא שלי מהארון כטרנס בגיל 12, השיחה ממש לא הלכה טוב. נאבקתי עם אמא שלי לקבל את הבגדים הכי גבריים ואת התספורת הכי גברית שהיא היתה מוכנה לאפשר לי, אבל היו הגבלות גדולות על היכולת שלי להתנסות בסגנון שרציתי. זו תמיד הייתה התפשרות.

רציתי ללבוש מה שאחי היה לובש, ושתהיה לי תספורת אופנתית של בנים כמו שלו הייתה, אבל לא הרשו לי. תמיד היה עלי להתפשר על הבגדים הכי יוניסקס שאמא שלי הייתה קונה לי, והיה עלי לחיות עם תחושת הקור שהרגשתי מאמא שלי סביב הרתיעה שלה מאיך שאני נראית.

במשך שנים היה לי חלום על מעבר
מגדרי. אחרי התגובה הלא נעימה
של אמא שלי ליציאה שלי מהארון
ב2012, החבאתי את הרצון שלי
להיות בן, אבל עדין נאבקתי כדי
לאמץ הופעה יותר גברית.

גיל 14

בגיל 14 אחרי שנים של מאבקים קשים להתמודד עם החומר בבית הספר אובחנתי עם ADHD. אני עצמי ידעתי שיש לי ADHD מגיל 11 בגלל שהייתי אובססיבית לנושא וידעתי בעל פה את הקריטריונים, אבל בתיכון כבר אי אפשר היה להכיל את כמות הזמן שהיינו משקיעות בנסיון לסיים את שיעורי הבית. אמא שלי התנגדה לתויות ולכן גם מעולם לא עברתי אבחון לאוטיזם, למרות שאני מזהה אצלי מספר תכונות.

גיל 15

כשהייתי בת 15, החלטתי להצטרף לקבוצת הדיבייט של התיכון. באותה תקופה האובססיה שלי הייתה רטוריקה. לתחרויות תמיד היינו מתלבשים בחליפות. הבנים לבשו עניבות וגם אני רציתי אבל לא סתם כל עניבה, רציתי ספציפית עניבת פפיון. בגלל שאמא שלי סרבה לקנות אותן עבורי, למדתי לתפור אותן בעצמי. בסופו של דבר חסכתי פה ושם כדי שאוכל לקנות כמה עניבות ממש שוות העניבות גרמו לי להרגיש שלוה עם עצמי, וגם בנות נתנו לי תשומת לב בגללן, ומבחינתי זה נחשב יתרון נוסף.

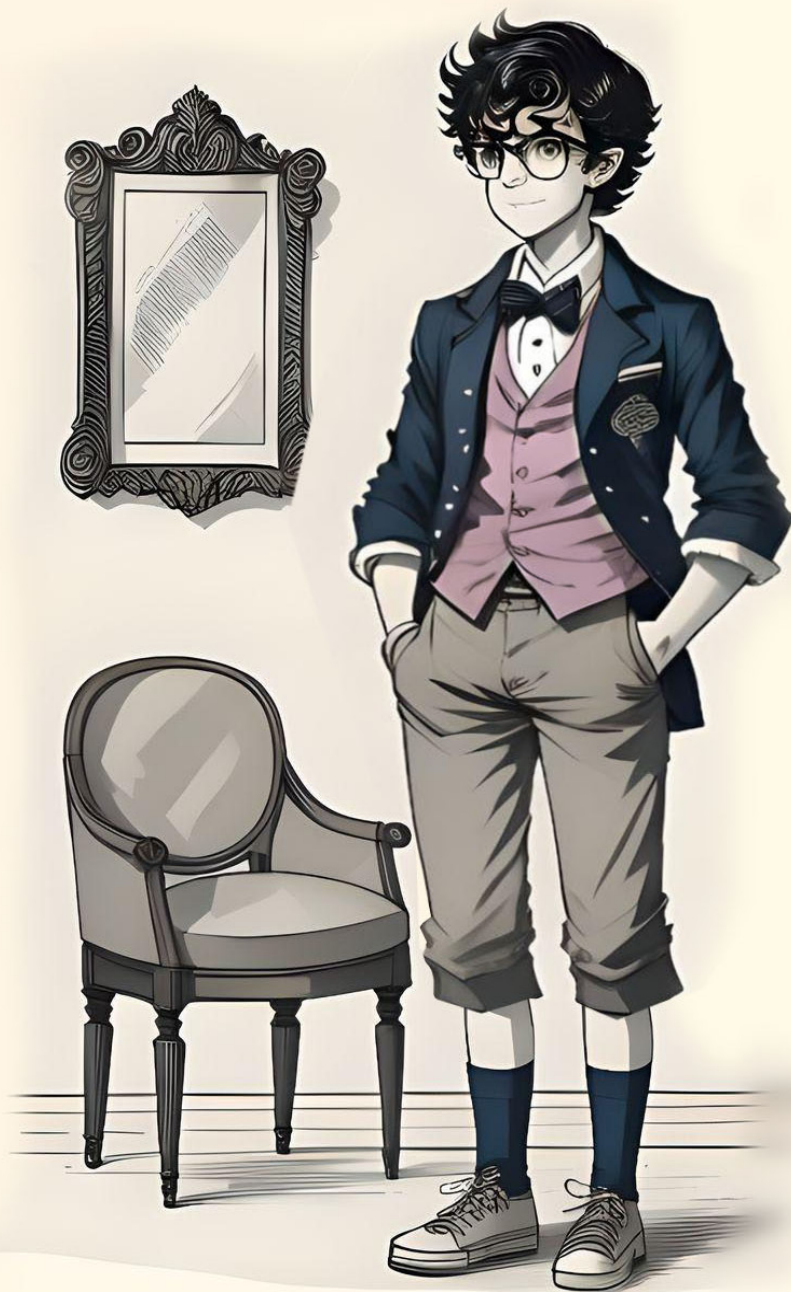
גיל 18

בגיל 18 התחלתי ללמוד באוניברסיטה,
וקלטתי שסוף סוף הגעתי למקום, שבו אוכל
לחיות בגלוי, כמו שאני רוצה - בתור בן.

עשיתי את זה למשך
תקופה. הפכתי את
ההופעה שלי והסגנון שלי
ליותר גבריים, והתנסיתי
בללבוש את הבגדים,
שתמיד רציתי ללבוש,
אבל אף פעם לא הרשו לי
כשהייתי צעירה יותר.

גיל 19

כשהייתי בת 19 אמא שלי
נעשתה מאד חשדנית,
ושאלה אם כינוי הגוף שלי
הוא 'אתה' או 'אתם',
ואם אני לוקחת הורמונים.

הנושא הטרנסי לא דובר ביננו
במשך שנים, אבל ההופעה
הלא קונפורמית מגדרית שלי
העלתה לה שאלות.

עניתי לה שאני חיה כטרנס, ושאני לא על הורמונים. אמא שלי אמרה
לי שאני צריכה לעבור ללמוד במדינה שרחוקה מכל הסביבה של
אידיאולוגית המגדר. היא הסכימה שאעבור ללמוד בישראל, כנראה
כי לא ידעה עד כמה בעצם שכיחה בישראל אידיאולוגית המגדר.

הזרע הראשון של הספק נשתל אצלי באותה תקופה, גיל 19, כאשר החברה שלי ואני התחלנו לקרוא את הספר "סטון בוך' בלוז" של לזלי פיינברג. הרבה חלקים בסיפור הרגישו לי מוכרים מחוויה אישית, וזו היתה הפעם הראשונה בחיי, ששמעתי סיפורים של אנשים כמוני שתוארו תחת תווית שונה, ולא כ'טרנס'.
הדמות המרכזית בסיפור היא בוך' (לסבית גברית), שעשתה מעבר מגדרי רפואי לפני עשרות שנים ואיבדה את הקשר שלה לקהילה הלהטבית.

הופיעה בראשי מחשבה, שבעצם מעולם לא נתתי לעצמי שום
הזדמנות לחיות כלסבית. זה היה גם מרתק וגם מפחיד.

אבל לא היתה שום דרך עבורי
בה אוכל להכנס לקהילה
לסבית כי ב2018 הקהילות
הללו כבר לא היו קיימות.
אידיאולוגית הטרנס הכחידה
אותן. לא הכרתי אף קהילה
כזו, אז נשארתי טרנס
והותרתי את המחשבה הזו
באחורי ראשי.

ואז הגעתי לישראל. בישראל יכולתי לחיות חיים כפולים, בהם רוב האנשים חשבו שאני בחור. רובם פשוט חשבו שאני בחור צעיר. היה לי כל כך קל לעבור בתור בן בלי שום תהליכים רפואיים, אבל אף אחד לא לקח אותי ברצינות כגבר בגילאי עשרים פלוס, אלא רק יותר כנער, וידעתי שאצטרך לעבור תהליכים רפואיים אם אני ארצה להמשיך לחיות את החיים האלו.

באותה תקופה בחנתי מחדש את כל התפיסה שלי בנוגע לסכסוך היהודי פלסטיני, בגלל הפערים הגדולים בין מה שלימדו אותי בארה"ב, ומה שראיתי בישראל, ובגלל כל החיפושים באינטרנט על היבטים ביקורתיים בנושא הזה. פתאום האינטרנט התחיל להקפיץ לי, בגלל האלגוריתמים שלו, תכנים ביקורתיים גם בנושא מגדר.

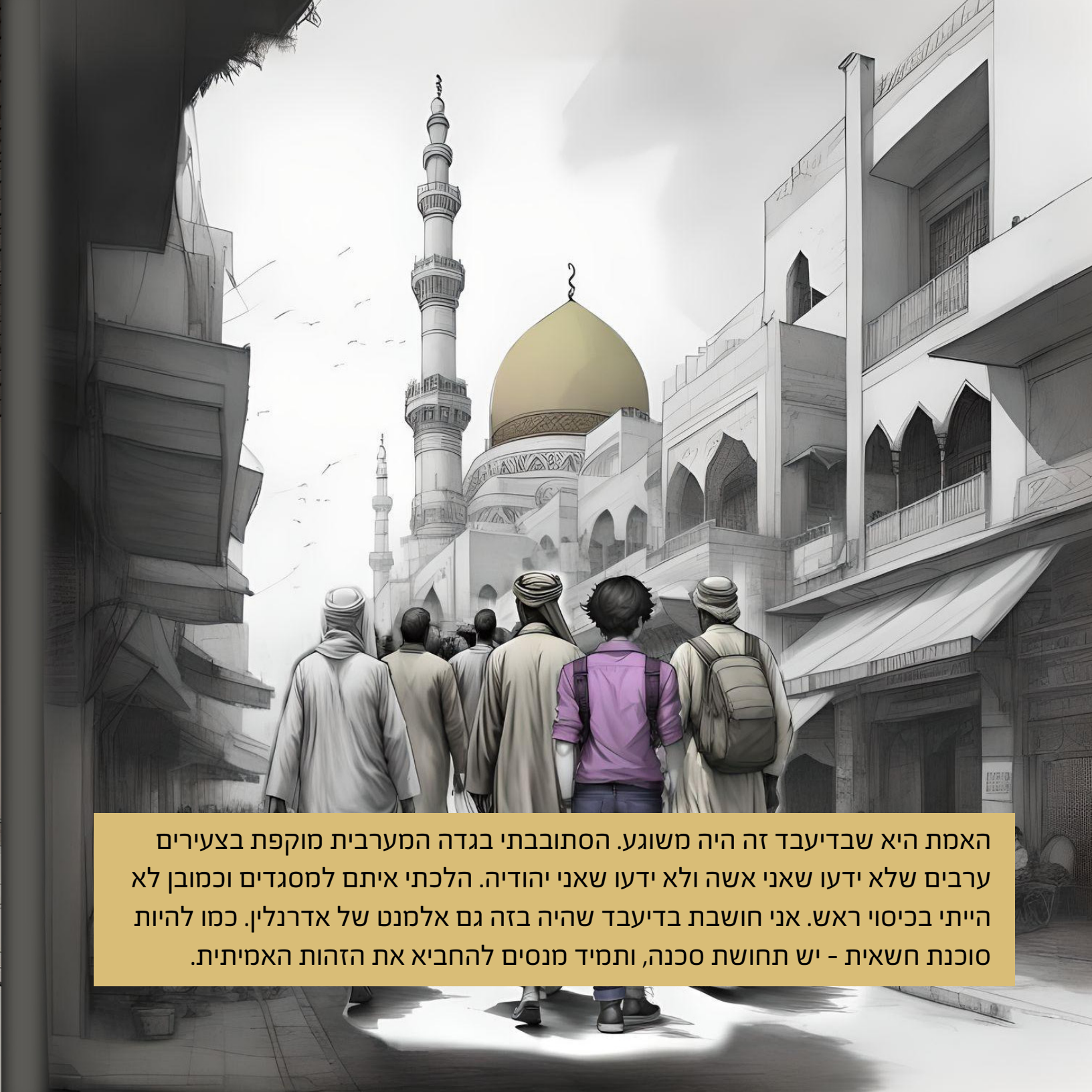

התחלתי אז להיות מעורבת קלות בקהילה הטרנסית הישראלית. הלכתי לכמה אירועים. שמתי לב שכל מה שאהבתי בלחיות חיים שלבחור רגיל, כל הצרכים האלו לא קיבלו מענה בקהילה הטרנסית - לא בישראל ולא בארה"ב. האנשים האלה הרגישו לי מוזרים מדי בשבילי, עם כינויי הגוף החדשים המוזרים, עם התסרוקות המוזרות. לא רציתי שום קשר איתם. הסתובבתי באותה תקופה בעיקר עם בחורים ערבים שחשבו שאני בחור צעיר.

הרגשתי שהייה לנו הרבה מהשותף. אהבה לשירים ערבים,
אהבה לריקודים מסורתיים. גם אהבתי לדבר על נשים.

האמת היא שבדיעבד זה היה משוגע. הסתובבתי בגדה המערבית מוקפת בצעירים ערבים שלא ידעו שאני אשה ולא ידעו שאני יהודיה. הלכתי איתם למסגדים וכמובן לא הייתי בכיסוי ראש. אני חושבת בדיעבד שהיה בזה גם אלמנט של אדרנלין. כמו להיות סוכנת חשאית - יש תחושת סכנה, ותמיד מנסים להחביא את הזהות האמיתית.

לא רציתי שאף אחד ידע שאני טרנס. לא רציתי שום קשר
עם הקהילה הטרנסית, רק רציתי להיות האדם הכי רגיל
שאפשר להיות.

הלכתי לכותל המערבי לצד של הגברים. אפילו עשו לי שם בר מצווה, כשלא ידעתי בכלל מה מתרחש עד שזה נגמר. הלכתי לשירותי גברים ואף אחד לא עצר אותי ושאל שאלות. כל התקופה כולם קיבלו אותי כ"אחד מהחבר'ה".

אבל אני מתי תמיד מפחד שמישהו יגלה את האמת.
כבר בניתי לעצמי חיים חברתיים שלמים בהם הייתי אדם
פופולרי עם הרבה חברים ומכרים, מחוץ לקהילה הטרנסית.

רק אחרי שפגשתי דיטרנזישנרים במציאות
החלטתי להפסיק להיות טרנס.

פגשתי לסבית גברית שהיא דיטרנזישנרית
וממש הרגשתי זיקה בין המצב שלי לשלה.

גיל 23-24

גם כיום מעט מאד אנשים יודעים שאני מנסה לגלות את עצמי מחדש
כלסבית גברית, ומסיימת את הרומן שלי עם הזהות הטרגנסית.

חשבתי שלפני שאני עושה איזה צעד
רפואי, אני צריכה לפחות לתת לעצמי
סיכוי לחיות כלסבית גברית ולראות אם
אני יכולה ללמוד לקבל את עצמי ככזו.

ההחלטה שלי להפסיק להיות טרנס היתה
החלטה לוותר על המסלול שתכננתי לעצמי
במשך 12 שנים, שזה חצי מהחיים שלי.
ההחלטה שלי היתה גם מבוססת על כל
המחקרים שעשיתי באינטרנט, שהטיפולים
האלו לא מבוססים מחקרית ואין להם
את האישור של FDA.

במובן מסוים ידעתי שבגלל
שאני מתחת לגיל 25, ובגלל
שלאנשים עם הפרעת קשב
וריכוז ההתפתחות של המוח
שאחראי על תפקודים גבוהים
של קבלת החלטות לוקחת גם
יותר מכך, כשאני בוחרת לא
לעבור תהליכים רפואיים אני
בעצם משקיעה בעתיד שלי.

למרות שעכשיו האמת היא שאני לא רואה את
היתרונות של זה עדין. אני מתגעגעת לחיים
בתור גבר. אני מתגעגעת לתחושת הנורמליות
של להיות מסוגלת להיות גברית, ושהעולם
יהיה באינטראקציה איתי בהתאם.

אני לא יודעת למה אני אמורה לצפות עכשיו מהעולם. איך אני אמורה להתייחס לגברים, כשעד לא מזמן הייתי אחד מהחבר'ה, ועכשיו אני צריכה ללמוד להתייחס לנשים בלי להסתיר את זה שאני גם אשה?

אני חושבת שהזהות הטרנסית אפשרה לי
לעשות רציונליזציות לנטיה המינית שלי. היא
גם אפשרה לי לשחק יותר בקלות את התפקיד
שרציתי לשחק ביחסים עם נשים.
אהבתי את התפקידים המסורתיים של גברים
ביחס לנשים, לפתוח דלתות, לקנות פרחים,
לקום באוטובוס ודברים נוספים מסוג זה.
אבל זה גם הגיע כתוצאה של הרבה כאב.
של ההרגשה שלהיות מאד גברית ולהיות
עם גוף נקבי כל כך לא הולכים ביחד,
עד שזה מגעיל.

עכשיו עלי להתמודד עם
הרגשות האלה ולפתור את כל
מה שקשור למערכות יחסים
עמוקות, שהרגישו לי מדהימות,
אך היו מבוססות על שקר.
אני עדיין לא בטוחה איך זה
יראה, אבל זה יוצר אצלי
תחושת בדידות מאד עמוקה.

לאורך כל השנים שני המרכיבים של החלומות המקוריים שלי מגילאים צעירים יותר
נשארו ללא שינוי. הראשון הוא הרצון שלי לסייע לאנשים במצב פגיע.
השני הוא למצוא אשה שתבקש ממני לסייע לה לרכוש את רוכסן השמלה, תיישר את
עניבת הפפיון שלי, ותתלווה לצידי. לקח לי זמן לקלוט אבל בסוף הבנתי - אף אחד
מחלומות הליבה שלי לא מצריך התערבויות רפואיות.

תוספת מאוחרת על ידי ליה - לאנשים כמוני

ככל שצברתי זמן, נסיון וחשיפה לנראטיבים שונים, כך בעצם גדלתי להבין את העדר הקונפורמיות המגדרית שלי מחוץ למסגרת שלזהות טרנסג'נדרית. אני מאמינה ששורש העדר הקונפורמיות המגדרית שלי הוא היותי על הספקטרום האוטיסטי וההומוסקסואליות שלי, כלומר היותי לסבית. ידוע כיום שמבוגרים הומוסקסואלים רבים היו בילדותם לא קונפורמים מגדרית. עם זאת, פחות אנשים יודעים שילדים בעלי תכונות מסוימות שעקביות עם הספקטרום האוטיסטי נוטים גם הם להיות פחות קונפורמים מגדרית. אדם, שיש לו בעיות להבין נורמות וציפיות חברתיות, פחות סביר שיושפע מהנורמות, בגלל שהוא לא מסוגל להבין אותם, או אין לו ענין להבין אותם. במקרה שלי, מעולם לא רציתי להתאים לשאר הבנות, המחשבה מעולם לא חלפה בראשי. אם עברתי בריונות על ידי ילדים אחרים בגלל שהייתי לא קונפורמית מגדרית - לא היה לי מושג בזמן אמת כדי לקלוט זאת. היעדר הקונפורמיות לא גרם לי למצוקה עם הילדים, עד שלא הגיעו המבוגרים בחיי ואמרו לי במפורש שההתנהגות שלי לא מקובלת חברתית. כשהתחלתי להתאהב בחברות לכיתה, וחשתי רצון להרשים אותן, לא היתה לי הבנה כיצד לעשות זאת.

לא יכולתי לשאול את ההורים שלי, ולכן חיקיתי את ההתנהגות של הבנים בכיתה מתוך מחשבה, שיש להם מידע סודי כלשהו או אסטרטגיה כדי לזכות בליבה של נערה. זו ההבנה שלי בדיעבד. בזמן אמת ההתנהגות שלי לא היתה מודעת כלל. פשוט קלטתי שלהיות ליד נערות חמודות הופך אותי לעצבנית, ושלהתרועע עם הבנים ולמתוח את המורה כשהיא לא מסתכלת, היתה דרך טובה לגרום לבנות לצחוק.

הרגשתי הרבה יותר קשורה לבנים בכיתה, בגלל שבגיל 12 היו לנו אותן מטרות, רצינו להיות פופולריים ולהרשים את הבנות. חיפשתי מושגים להבין בעזרתם את התכונות הגבריות שלי ואת המשיכה שלי לנשים.

זהות טרנסית סיפקה תשובה שנתנה לי "תוכנית ברורה" כיצד לגדול ולהיות גבר סטרייט נורמלי, שזה ה"רצוי", במקום לסבית גברית שזה ה"מגונה".

תוספת מאוחרת על ידי ליה - להורים

אנשים שהתעמקו בתחום המגדר כבר פגשו את המושג (Rapid Onset Gender Dysphoria) -ROGD. כמו שילדים מבולבלים במצוקה מחפשים מושגים כיצד להבין את החוויות והרצונות שלהם, כך זה נכון גם לגבי ההורים. הרבה הורים, כשהם לומדים על התופעה של דיספוריה מגדרית בהופעה מהירה, רוצים להאמין, שזה ההסבר לחוויה של הילד, ומשתמשים בעצות שניתנו על ידי הורים, שליוו את ילדיהם דרך התהליך של החלמה מדיספוריה מגדרית, כדי שהם עצמם יוכלו לסייע לילדיהם לעזוב את הזהות הטרנסית.

הורים צריכים לדעת, שלמרות שROGD זו בהחלט מסגרת רלוונטית ושימושית, לא כל נער או נערה שמזדהים כטרנסים בגיל ההתבגרות הם ROGD.

הורים צריכים להיות סקרנים בנוגע לסיבות, שנמצאות בבסיס הזהות הטרנסית של ילדם, ולשאל שאלות מעוררות מחשבה באופן לא שיפוטי על מנת להבין מה המשמעות של הזהות הטרנסית עבור ילדם. אם אתם חושדים שדיספוריה מגדרית התפרצה בילד, שהוא עם שאלות בנוגע לנטיות המיניות,

אל תפנו אותו לארגונים גאים לסיוע, כי הם שבויים כיום באידיאולוגית המגדר.

במקום זאת התאמצו לכלול אנשים מרקעים שונים בחיי היום יום של משפחתכם, הציגו בפני ילדיכם גייז ולסביות מבוגרים כך שהם יוכלו לראות עתיד עבור עצמם כבעלי נטיה מינית שונה, מחוץ לזהות הטרנסג'נדרית.

ליה התחילה להרגיש רגשות מוזרים כלפי
חברותיה לכיתה כשהייתה בת 12.
לאחר שחיפשה באינטרנט,
התשובה לשאלותיה הייתה ברורה-
היא בהחלט הייתה טרנס.

מה עוד היא יכלה להיות, בהתחשב בחוסר
ההתאמה המגדרית שלה?

היא עלתה לארץ וחייתה כבחור צעיר מספר שנים.
רוב האנשים אפילו לא ידעו שהיא למעשה נקבה.

אחרי שחייתה חצי מחייה בחלום להיות גבר, האם
ייתכן שמילה אחרת תוכל לתאר את החוויה שלה?

הרומן הגרפי הזה מבוסס
על סיפור חייה האמיתי של ליה.

